

Tom Behnke (FRI):

Da jeg læste beslutningsforslagets forside og de ti punkter, blev jeg ret hurtigt klar over, at her er der ikke tale om et egentligt beslutningsforslag, der nødvendigvis skal tages bogstaveligt. Derfor har jeg heller ikke læst bemærkningerne til forslaget, for jeg tror slet ikke, at det er dér, hunden ligger begravet. Jeg tror, at hr. Frank Dahlgaard ligesom mange af os andre er frustreret over udviklingen, frustreret over, at det i mange tilfælde er sådan, at det i skoleklasserne halter ganske alvorligt, fordi der er elever, som chikanerer og forstyrrer undervisningen ganske meget.

Det vil man selvfølgelig gerne gøre noget ved, og jeg tror egentlig, at hr. Frank Dahlgaards beslutningsforslag her i ti punkter har været sådan en slags brainstorming over, hvad man kunne gøre ved den frustration over udviklingen. Og som en brainstorming på ideer til, hvad man kunne gøre, må jeg jo sige at alle ti punkter er kærkonne til debat og at hvert enkelt punkt egentlig ville fortjene sin egen debat. 5 minutters taletid er jo alt for lidt til at komme ind på hvert eneste punkt. Vi kunne høre, at den forrige ordfører næsten ikke kunne nå sit manuskript, og sådan vil det jo gå, når man har for mange ting med på en gang.

Det er et oplæg til debat om, hvad vi gør ved den situation, som har udviklet sig i skolerne, nemlig at der er enkelte elever, der faktisk generer undervisningen så meget, at de ødelægger det for det store flertal. Dér skal man selvfølgelig gøre et eller andet, og jeg har altså også sådan et konkret forslag, og det er at nedlægge alle storbyer, for hvis man ser på skolerne og undervisningen i skolerne, gør det sig gældende, at jo længere vi kommer ud på landet, jo mindre samfund vi kommer ud i, desto bedre opfører børnene sig. Er det så, fordi storbyerne er et problem, så lad os nedlægge storbyerne. Det er også i storbyerne, vi ser narkotikamisbruget, vi ser volden, kriminaliteten osv., forureningen ikke mindst. Så lad os nedlægge storbyerne. Men det kan man bare ikke gøre. Sådan er det, og det må vi så handle ud fra.

Jeg er enig med hr. Frank Dahlgaard i, at forudsætningerne for at fremsætte beslutningsforslaget her er, at der er en udbredt tendens til, at flere og flere fralægger sig deres ansvar også som forældre, og at det er et problem. Men hvordan får man lagt ansvaret tilbage til forældrene? Er det ved at lave kampagner? Er det ved at sende girokort ud, hvor man skriver, at

forældrene har ansvaret? Nej, jeg tror det ikke. Jeg tror, at det er et holdningsskifte, der skal til, et holdningsskifte, der hedder: Det er ikke samfundet, der har ansvaret, det er ikke staten, der har ansvaret, heller ikke selv om et flertal i Folketinget gerne ville have, at det var sådan, heller ikke selv om Socialdemokratiet har den opfattelse, at politikerne skal bestemme alt og tage ansvaret for alle borgere i det her land.

Vi er lodret uenige, for konsekvensen er den, at vi kan se, at der er flere og flere, der siger, at hvis de socialdemokrater vil tage ansvaret, så lad dem dog gøre det, og så lægger de det fra sig. Det er et problem, og det giver man selvfølgelig videre til sine børn, og så bliver børnene også uansvarlige, både over for sig selv og andre.

Et andet væsentligt ord i den sammenhæng er konsekvens. Det er mangel på konsekvens af ens egne handlinger, der gør, at man er ligeglad eller bliver ligeglad, det, at man kan træffe en hvilken som helst beslutning, og uanset hvor tosset den er, får den ingen konsekvenser. Det betyder jo, at man så også træffer en masse tosede beslutninger her i livet, men hvis de fik konsekvenser, ville man jo kun træffe en tosset beslutning én gang, og så ville man omgående holde op med det.

Der er flere af punkterne, hvor vi kan støtte hr. Frank Dahlgaards forslag, i hvert fald som oplæg til debat, og nogle af dem kan vi også støtte fuldt ud.

Det, vi så også skal huske, er jo, at langt de fleste forældre og børn opfører sig pænt og ordentligt og langt de fleste jo også påtager sig det ansvar og langt de fleste også er klar over, at det faktisk har en konsekvens, måske ikke her og nu, men på længere sigt har det i hvert fald en konsekvens.

Derfor skal vi heller ikke male fanden på væggen, for det er der ingen grund til. Men der er grund til at være opmærksom på, at der er nogle problemer, og som oplæg til den debat synes jeg faktisk, at de ti punkter kunne være et udgangspunkt for en diskussion.

Vi er så lodret uenige i punkt 2 om, at barselorloven skal forlænges til 12 måneder. Det mener vi ikke er hensigtsmæssigt. Vi har den klare opfattelse, at hvis man ønsker at få børn – og vi er glade for, at der er mange, der ønsker det – så må man også tage konsekvensen af det. Det har konsekvenser, at man får børn, og de konsekvenser må man selvfølgelig tage. På